

תיאטרון חיפה מציג

מאת דיוויד מאמט

גזע

מחזה נשכני מאת דיוויד מאמט זוכה פרס הפוליצר והטוני

תרגום יוסף אל דרור | **במאי** משה נאור | **תפאורה** ערן עצמון
תלבושות אורן דר | **תאורה** חני ורדי | **מוסיקה** רועי ירקוני
שחקנים רמי הויברגר, נורמן עיסא, שרון אלכסנדר, אסתר רדא/נצנת מקונן
עוזרת במאי הדסה קדוש | **מנהלי הצגה** יואלית אליכין, מעין לזר
מנהל במה עופר טל
צוות טכני שמואל מיכאלוב (אחראי ייצור), רומן אורין, דימיטרי סקריניקה
תאורה איתי פרלמן-נסיך, גנדי דבורקין, יוסי זוהר
סאונד גיא וילנסקי, ניסים טויטו | **מלבישה** לובה גלפרין
אביזרים ענת זמיר | **איפור** לודה גולדברג | **מתפרה** סרגיי קשין
ייצור תפאורה דודי בית מלאכה

עריכת התוכנית והפקה עדי רונן
עיצוב פרסום שפי (אדלר-חומסקי & ורשבסקי) Grey
צילום ז'ראר אלון | **דפוס** רחש
משך ההצגה : כשעה ועשרים דקות
הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה, 29.12.2012, ט"ז בטבת תשע"ג

שלושה עורכי דין בפירמה מצליחה מקבלים לידיהם תיק חדש: הם נדרשים להגן על צ'רלס סטריקלנד, גבר עשיר ומפורסם, הנאשם באונס של צעירה שחורה. סטריקלנד הכוחני מאמין כי מגיע לו לקבל את הצדק שעבורו הוא משלם. תוך כדי העיסוק בשאלת אשמתו של סטריקלנד, מוביל המחזה המותח לדיון ולבחינה מורחבת יותר של נושאים כמו אפליה, פרנויה, מצפון חברתי, חרטה ובושה.

"Permission granted by Abrams Artists Agency, 275 Seventh Ave./ 26th Floor, New York, NY 10001. All inquires concerning rights to the play shall be addressed to the above."
Original Broadway production produced by: Jeffrey Richards, Jerry Frankel, Jam Theatrical, JK Productions, Peggy Hill & Nicholas Quinn Rosenkranz, Scott M. Delman, Terry Allen Kramer/James L. Nederlander, Swinsky Deitch, Bat-Berry Productions, Ronald Frankel, James Fuld Jr., Kathleen K. Johnson, Terry Schunk, The Weinstein Company, Marc Frankel, Jay & Cindy Gutterman/Stewart Mercer

כמה מילים מאת המחזאי לרגל העלאת המחזה לראשונה בארץ

"The Handle & the Hold", נובלה, שעומדת לצאת לאור, כחלק מ"שלושה סיפורי מלחמה", על טייס לשעבר בחיל האוויר האמריקאי, שאיפשר הברחת מפציצים אמריקאיים לפלשתינה, והרשימה, ככל שאני חושב עליה, עוד מתארכת.

כתבתי, עבור דיסני, סרט על "יומנה של אנה פרנק". אני שונא את "יומנה של אנה פרנק". בעיני, הוא בסך הכל עוד חלק מפסטיבל השואה. זה כמו "אני אוהב את לואי" עם נאצים. התסריט שלי עוסק בנערה אמריקאית צעירה שמתבקשת לכתוב דו"ח קריאה על היומן ובגילוי הראשון שלה את רעיון הגזע.

אנחנו, היהודים, הננו עם יותר מאשר גזע, כמובן, כך שהמצב המסוים שלנו שונה מזה של שחורים אמריקאים. אבל המאבק של השחורים תמיד עניין אותי. הוא יוצא דופן ואפשר ללמוד ממנו. לא דווקא המאבק שלהם בדיכוי (שבו האלמנטים די אוניברסליים) אלא המאבק שלהם בתיעוב העצמי, שממנו אני, ואם יותר לי, אנחנו, יהודי הגולה, עוד יכולים ללמוד הרבה.

גדלתי בשכונה יהודית קטנה בצדה הדרומי של שיקגו, שהייתה דחוסה בין שכונה גדולה של שחורים ממערב, ושכונה של קתולים מדרום.

כולנו הלכנו לאותם בתי ספר ציבוריים והסתדרנו די טוב, אבל היו תקריות על רקע גזעי אחרי שעות הלימודים, חלקן כללו מקלות, וחלקן לוו בקריאות "רוצחי ישו".

הסבים והסבתות שלי היו יהודים אשכנזים. אלה מצד אבי באו מתחום המושב, ונמלטו מפטליוורה ברגע האחרון. סבתא שלי סיפרה לנו סיפורים על קוזאקים, ואיך החביאה את האחים הקטנים שלה מפני קציני הגיוס של הצאר. לא כל כך מזמן.

אני קורא עכשיו את שני כרכי הביוגרפיה הנהדרת של ז'בוטינסקי, מאת שמואל כץ, וסיימתי לקרוא את "המרד" של בגין. מלחמת העצמאות נכחה מאוד במחשבותיי ובעבודתי משך שנים רבות. כתבתי וביימתי את "מחלק רצח", 1989, סרט על מברחי נשק אמריקאים לאותה מלחמה ועל שוטר יהודי בן זמננו; את "Passover", ספר עם ציורים אודות סבתא המשוחחת עם נכדתה האמריקאית על המלחמה;

"ציוני ואורב את זה"

ילדי נתקלו אי פעם באנטישמיות?

"אני לא חושב, ואני לא רוצה שייתקלו בה. חשוב לאשתי ולי שהם יבינו מה המשמעות של להיות יהודי. יש בזה אחריות, בנסיבות מסוימות, להיות יהודי ואחראי ליהודים".

מאמט ביקר פעמיים בישראל, ב-1991 וב-2002, כאורח פסטיבל הקולנוע הירושלמי. ירושלים הוכתה אז בגלל פיגועי ההתאבדות, ומאמט התמלא חשש, אבל החליט לנסוע. "לי, כיהודי מהתפוצות, השאלה תמידית, חוזרת וניבטת אלי. איך ייתכן שאני לא כאן, שלא באתי לכאן בנעורי, וגדלתי עם המדינה? במקום לבזוז את זמני בשואו-ביזנס? אני מלא בצער, כמו בפגישה באמצע החיים עם הנערה שלא נשאתי לאשה", כתב על המפגש ברשימה על ביקורו בישראל שפירסם בעיתון היהודי "פורוורד".

מה הביא אותך להתעסקות הזאת בישראל?

"העניין שלי בישראל התעורר בגלל העניין שלי ביהדות. קשה ליהודי אמריקאי מהדור שלי, שתומך בציונות, שלא להיות רומנטי ביחס לישראל. זה לא משנה אם חייתי שם במשך שנים. אתה יודע, שנתיים לפני שנולדתי עדיין שרפו יהודים בתנורים".

דיוויד מאמט נהנה להרגיז. בספרו "הידע הסודי: על פירוקה של התרבות האמריקאית", הוא מתאר את התגלותו הפוליטית המאוחרת כשמרן, ותוקף בחריפות את מערכת הערכים ואורח החיים של אנשי השמאל. הוא מתאר בו בין היתר את הממשלה כשודדת, ואת מבקרי ישראל כאנטישמים. "הישראלים היו רוצים לחיות בשלום בתוך גבולותיהם, והערבים היו רוצים להרוג את כולם", כותב מאמט.

סבו וסבתו מצד אביו נולדו בחרובי צ'וב. המאמטים הפליגו לאמריקה ב-1921. "יש לנו פורטרט יפהפה של סבתי מחרובי צ'וב בערך מ-1912. היא מצולמת עם שני אחיה, והיא תמיד אמרה לנו, 'את האחד הרג סטאלין, ואת השני הרג היטלר'".

אתה, עם מעמדך ותהילתך, נתקל באנטישמיות? סבלת ממנה כילד?

"כילד הרגשתי את זה, בוודאי. זו חוצפה לדבר על אנטישמיות עם ישראל, כי האנטישמיות שבה נתקלתי בחיי היתה כלום, אבל אני זוכר את השוטרים באים לביתנו כי הילדים מעבר לפסי הרכבת בשיקגו נהגו לבוא ולצעוק 'רוצחי ישו'. הייתי אולי בן 10, 11, 12, ואני זוכר בתי מלון מוגבלים, שיהודים לא הורשו להיכנס אליהם. אני זוכר את זה היטב, זה לא היה מזמן".

כסוג של ניב תיאטרלי. זו היתה מהפכה של ממש. "מאמט שייך לפנתיאון המחזאים הגדולים של המאה (ה-20)", כתב ג'ון לאר מה"ניו יורקר" ב-1997. "הוא סיפק שפה הרסנית, ולעתים קרובות משעשעת, לניתוח הטיפשות בחיים האמריקאיים".

ב-1976 החלה הקריירה הארוכה של מאמט כתסריטאי ובמאי בהוליווד. בין הסרטים הידועים שמאמט כתב או ביים מאז: "הבלתי משוחזרים", "העוקץ הספרדי", "לכשכש בכלב", "כבודו של ווינסלו" ו"סטייט פינת מיין". "מאמט הוא המחזאי היחיד שהצליח גם כתסריטאי", כתב ג'ון לאר. את המחזה שהביא לו את פרס פוליצר, "גלנגרי גלן רוס", כתב מאמט ב-1982. בתחילת שנות ה-90 העלה מאמט את "אוליאנה", הצגה מעוררת מחלוקת על מאבק הכוח בין פרופסור לסטודנטית שמאשימה אותו בהטרדה מינית. שני המחזות זכו גם לעיבודים קולנועיים. הצלחתו האחרונה של מאמט בברודוויי היתה "גזע", הצגה על שלושה עורכי דין, שנקראים להגן על חשוד לבן שנאשם בפשע נגד אשה שחורה.

עד היום כתב 25 או 30 תסריטים שהופקו, אולי עוד 25 או 30 שלא הופקו, 40 או 50 מחזות ועוד 15 ספרי עיון. "קשה לכתוב עלילה טובה, מאוד קשה. אין הרבה מחזות טובים, ואנחנו שומרים עליהם כאוצר. מישוהו אמר שהאנגלית מיוחדת בכך שהכותב הכי חשוב שלה הוא מחזאי (שייקספיר). לרוסים, לצרפתים ולספרדים יש מחברי רומנים".

במספר עצות ששלח מאמט לכותבי סדרת המתח שיצר, "היחידה", כתב כדרכו של מאמט, בשפה ישירה ובוטה: "נראה שמטרתנו היא לדחוס ערימת חרא של אינפורמציה לתוך זמן קצר... אבל שימו לב: הקהל לא יצפה בתוכנית כדי לראות אינפורמציה. לא אתם ולא אני. אף אחד לא רוצה ולא ירצה. הקהל יצפה וימשיך לצפות רק כדי לראות דרמה. שאלה: מהי דרמה? דרמה היא חתירת הגיבור להתגבר על הדברים שמונעים ממנו להשיג מטרה ספציפית וחיונית. לכן אנחנו, הכותבים, חייבים לשאול את עצמנו, בכל סצינה, שלוש שאלות: (1) מי רוצה מה? (2) מה יקרה אם היא לא תשיג את זה? (3) למה עכשיו?"

מאמט נולד לפני 64 שנים בשיקגו. אביו היה עורך דין שהתמחה בדיני עבודה. מאמט מספר שגדל בשכונה של מהגרים יהודים. "ברחוב, בחנויות, כולם דיברו ביניהם יידיש. לא הכרתי אף אחד שסבא וסבתא שלו נולדו באמריקה". אבל בבית שבו גדל, השאיפה היתה להתרחק מהשורשים היידישיסטיים, ולהיטמע בחברה האמריקאית. אחותו הצעירה לין סיפרה ש"הסגולות שאותן הדגישו לא היו יצירתיות, אלא תיקון, בואו נחדל להיות יהודים, בואו נחדל להיות עניים. היה עלינו לחץ כבד להיות האמריקאים הכי טובים. לא היה מקום לטעויות. בואו נאמר שלא היינו קורבנות של ילדות מאושרת. היתה הרבה אלימות, אבל האלימות הכי גדולה היתה רגשית. זה היה טרוירזם רגשי".

כשדיוויד מאמט היה בן 11 ואחותו בת 8, התגרשו הוריהם וכל אחד מהם נישא מחדש לבן זוג אחר. לפי ג'ון לאר, מבקר תיאטרון ה"ניו יורקר", הנושאים הדומיננטיים בדרמה של מאמט - חוסר השייכות, הכורח לדבר בקול רם, בגידתם של בעלי הסמכות - נעוצים בילדותו, בציפיות הגבוהות של הוריו, באומללותו בבית הספר. "מאמט אימץ את הסגנון המשפטי של אביו, של חשיבה נגד המערכת", כתב לאר. בעיבוד הקולנועי למחזהו של מאמט "גלנגרי גלן רוס" על מתווכי נדל"ן נכלולים בשיקגו, הגיבור שמגלם אל פאצ'ינו מסביר את פילוסופיית החיים שלו: "אני דבק בכלל של דעת הקהל הנגדית. כשכולם חושבים אותו דבר, אני מהמר על ההפך".

מאמט החל לכתוב מחזות בשנת לימודיו האחרונה בקולג', אחרי שניסה ללא הצלחה ללמוד משחק. ב-1975, שש שנים אחרי סיום הקולג', הוא היה כבר יוצר תיאטרון מפורסם. שתי הצגות הובילו את מאמט לפריצת הדרך התיאטרלית שלו היו "סטייט מיניות בשיקגו" ו"אמריקן בפאלו". אמריקה עברה אז את תקופת ההתפכחות הליברלית שאחרי מלחמת וייטנאם ופרשת ווטרגייט. האווירה התאימה לניסיונות חדשים ונועזים, ומאמט היה מחזאי השעה. הוא כתב בשפה חופשית, בסלנג מהשכונה, ולא נרתע מגסויות ומבוטות מצויאסיות. גיבוריו של מאמט הרבו לומר "פאק" ו"פאקינג". המבקרים והקהל התלהבו, והמושג "מאמטית" התקבע

"זה מאוד פשוט", הוא אומר. "למדתי ג'יו ג'יטסו, ובחודש הראשון הם אומרים לך שהכללים מאוד פשוטים, ואם וכאשר תשלוט בהם, תוכל לנצח כל אחד, אבל זה יכול לדרוש 20 שנה. אותו דבר בכתיבה. החוקים מעטים ומאוד פשוטים, ויכול לקחת נצח להשתלט עליהם, וזה לא נהיה יותר פשוט. זה תמיד קשה".

מה ניסית להשיג ככותב?

"בסך הכל כתבתי מחזות, זה הכל. זה כל מה שיש. זה מה שאני, מישוה עם רעיון, ולא מישוה עם רעיון לשנות מישוה אחר".

מתוך כתבתו של אלוף בן לעיתון "הארץ", "ציוני ואוהב את זה"
בתאריך ה-12.1.2012

*** מאמט, סופר, מחזאי. תסריטאי ובמאי. נחשב לאחד מהמחזאים הבולטים בתיאטרון האמריקאי המודרני. בין המחזות שכתב: נובמבר, רומנטיקה, לכשכש בכלב, האנרכיסטית. בין הסרטים הידועים שמאמט כתב או ביים: הבלתי משוחדים, העוקץ הספרדי, לכשכש בכלב, כבודו של ווינסלו, סטייט פינת מיין, הדוור מצלצל תמיד פעמיים, שם המשחק, מחלק רצח, "גלנגרי גלן רוס" גלנגרי גלן רוס, האסיר הספרדי, חניבעל, ספרטן.**

רמי

ראיון עם רמי הויברגר

ספר לי קצת על הדמות שלך

שם משפחתו של ג'ק הוא לוסון = בן החוק, וכשמו כן הוא. הוא מאמין בחוק ובחוקה. והוא מאמין בזה כמו אדם דתי. הוא רואה בבתי המשפט את ההמצאה הכי קרובה לצדק, שבעצם אף פעם לא יכול להיות לגמרי קיים לפי שיטתו של ג'ק, ואני מסכים איתו במובן הזה. לצערי כמובן.

האם יש משהו מרמי בדמות של ג'ק?

אני חושב שההתעסקות הזאת בצדק זה משהו שמאוד מחבר אותי. לדמות העורך דין ולמחזה בכלל. זה משהו שמאוד מסתדר עם האופי שלי, עם המצפן האישי שלי. המחזה מאוד מעניין אותי מהבחינה הזאת, כי תמיד אנחנו בטוחים שהצדק נמצא אצלנו, וכאן, פתאום אתה מגלה שאתה לא תמיד צודק, וכשאתה צודק זה לא דווקא דבר שיכול לקדם אותך או להשיג את מטרותיך. הצדק האובייקטיבי לא קיים אלא הוא נתון אך ורק להחלטה של שופט או חבר מושבעים.

האם קיימת גזענות בישראל?

אני חושב שגזענות היא לא תלוית מקום גיאוגרפי. היום אחרי התעסקות עם החומר אני מבין שגזענות זה גן. כל אדם לא משנה מה המוצא שלו, סבל מגזענות באיזשהו גלגול. או בדור שלו, או של ההורים או של הסבים שלו. ולצערי הרב, רוב הסיכויים שמישהו יסבול גם ממנו בחזרה כתוצאה מזה. הקורבן הופך באיזשהו שלב ל"מקרבן". זה מה שקורה אצלנו.

האם לדעתך הצגה כזו יכולה ליצור שינוי? האם אתה רואה שליחות בתפקידך כשחקן?

בפירוש כן. זו אחת ההזדמנויות הנדירות שיש לאמנות אפשרות לעורר פולמוס ציבורי רלוונטי ולצערי הרב זה תמיד יהיה אקטואלי. זה מחזה מאוד טוב. זה מחזאי מאוד טוב שהציג פה את הבעיה בצורה מאתגרת.

האם נתקלת במקרה של גזענות כלפיך?

כלפיי באופן אישי מעולם לא הופנתה גזענות. אבל, בואי נגיד ששני דורות אחורה, אין לי קברים לעלות אליהם.

האם אי פעם חשת תחושות גזעניות כלפי אדם/קבוצה אחרת?

אני גדלתי לתוך שנאה. הייתי מודע לחלוטין לשואה שקרתה שמונה עשרה שנה לפני שנולדתי. מערכת החינוך בפירוש גידלה אותי לשנאת ערבים, לשנאת זרים, לפחד ולפרנויה. כמובן שיש להכל סיבות. לגזענות במדינה שלנו יש לה משמעות שונה קצת מאשר הגזענות בארה"ב.

איזה כלים תיתן/אתה נותן לילדים שלך להתמודד עם גזענות?

אני מסתכל על הילדים שלי ונדהם שהם לא חולים במחלה הזאת. הם עצמם רבע מרוקאים, רבע הונגרים רבע פולנים ורבע צברים. הם גדלו לתוך מציאות אחרת.

"נעמיד להם מופע"

מאת במאי ההצגה משה נאור

הסיפור שמגיע בהיסח הדעת. המשרד הצבעוני שמתגאה בנאורות שלו, "אמריקה החדשה", נחשפת במערומיה. נדמה לי שמאמץ רצה לומר - חברים יקרים, מאחורי הפוליטיקלי קורקט, מאחורי השמאלנים ש'מתכסים בנאורות', נחשפת גזענות בגרסה חדשה.

כשקראתי את המחזה הרגשתי שיש שם חומר גועש. תהום משתוללת מתחת לדיאלוג הלכאורה קליל ומבדר. נשארתי עם שאלות עמוקות ובלתי שורות תחתונות, בלי כותרות. אהבתי את התחושה הזאת.

היה נדמה לי שהמחזאי רומז לי על דרך פעולת הבימוי במשפט שג'ק לוסון אומר: "אנחנו נעמיד להם מופע, ותוך כדי שהם מתבדרים, אולי הם יוותרו כל אחד על הזהות האינדיבידואלית שלו, ויתאגדו. אולי הם ישכחו לרגע את הנאמנויות המקוריות שלהם כל אחד לשכונה שלו ולגזע שלו ויתאגדו... אבל כדי שהמופע יצליח חייבת להיות בו הפתעה. ואם תדלוף החוצה אפילו מילה על מה שאנחנו הולכים לעשות, ההפתעה תיכשל, ואנחנו נפסיד."

המחזאי כאילו ביקש ממני להעסיק את הקהל ב'בידור' - בהצגה שהיא כאילו על משפט אונס, מין חזות של סדרה אמריקאית על פרקליטים, כשהפתעה המסתתרת בפנים, התהום המבצבצת היא ההסתכלות הפנימית שלנו את עצמנו.

נורמן

ראיון עם נורמן עיסא

ספר לי קצת על הדמות שלך

הנרי הוא עו"ד שחור שמנסה לעבוד ולהצליח בעולם לא פשוט. הוא לקח שותף לבן וביחד הם מנהלים משרד עורכי דין משגשג שמטפל בתיקים של שחורים - לבנים.

האם יש משהו מנורמן בדמות של הנרי?

אני תמיד מביא משהו מעצמי לכל דמות שאני עושה. אחרת אין דמות. זה אני. ישנה הקבלה בין החיים של הנרי, שחור בחברה האמריקאית, ואליי, ערבי בחברה הישראלית. הליהוק הוא לא מקרי. לדעתי הבחירה של משה נאור בי, אבל את זה את צריכה לאמת איתו, היא לקרב את הסיפור אלינו, לארץ.

האם קיימת גזענות בישראל?

הגזענות היא דבר שחוגג פה, וצריך לעצור אותה. היא באה לידי ביטוי בין יהודים ליהודים, בין יהודים לערבים, בין ערבים לערבים ועוד ועוד. הגזענות פה היא שקופה. מרגישים אותה בכל מקום. יש בישראל שנאת חינום.

האם לדעתך הצגה כזו יכולה ליצור שינוי? האם אתה רואה שליחות בתפקידך כשחקן?

אני לא חושב שהיא תעשה שינוי. אולי היא תדגדג לאנשים. שינוי אמיתי מצריך תהליך ארוך והדרגתי. אני לא מרגיש שליחות. אני שחקן כי זה מה שאני אוהב לעשות.

האם נתקלת במקרה של גזענות כלפיך?

כשלמדתי בבית-צבי גרתי בדיזינגוף, בתל אביב. לא נתנו לי לגור בר"ג, ליד ביה"ס, בגלל שאני ערבי. גרתי בדירה עם עוד 5 שותפים, ערבים. עוד לפני שבכלל הכירו אותי (המשכירים) התשובה שלהם תמיד הייתה: זה לא אני, זה השכנים. לי אין בעיה. זה סיפור של גזענות שחייתי אותו שלוש שנים. הייתי צריך לקחת מדיזינגוף לרמת גן אוטובוס כל יום ובערב, לפעמים עד מאוחר, לא הייתי מוצא אוטובוס כדי לחזור הביתה. אלה דברים שהשפיעו עליי. זה ממש פגע בי. למה אני לא יכול ללמוד ולגור שם? אבל למדתי, והיום אני שחקן. למרות הכל.

איזה כלים תיתן/אתה נותן לילדים שלך להתמודד עם גזענות?

אני תמיד אומר להם להתעלות מעל שני העמים האלה ולהיות בני אדם, כי זה הכי נעלה בעיניי. מעבר לזה, שיתמודדו. אני לא יכול להגן על כולם. צריך להתמודד בחיים כדי ללמוד. כל הנושא של גזענות בארץ מצריך טיפול שורש. מבחינת החינוך, בתי ספר, מדיה. זה מה שישנה את פני החברה. אבל לאף אחד לא באמת אכפת. במקום להתעסק בעיקר, מפחידים אותנו ומעסיקים אותנו בכל מיני איומים חיצוניים. חינוך, הביטחון האישי, הרפואה וכל הנושאים החברתיים הם העיקר.

” כל שלטון מחוקק את החוקים לפי התועלת שלו... [מה שהוא] תועלת שלהם צדק הוא לנתיניהם... הסק מכך את המסקנה, שבכל מקום ומקום אין צדק אלא זה, שתועלתו לחזק יותר!”

אפלטון, המאה הרביעית לספירה

”אנשים בדרך כלל שונאים אחד את השני מפני שהם פוחדים אחד מהשני; הם פוחדים אחד מהשני מפני שהם לא מכירים אחד את השני; הם לא מכירים אחד את השני מפני שהם לא יכולים לתקשר; הם לא יכולים לתקשר מפני שהם מופרדים.”

מרטין לותר קינג

”גיוס ה'צדק' לצידה של עמדה אחת ועל ידי כך שלילתו מן העמדה הנוגדת, חוטא לדעה הנוגדת ואולי אף לצדק עצמו.”

שופטת בית המשפט העליון בדימוס, טובה שטרסברג-כהן*

”ישנם לוחצים ונלחצים, והלוחצים שואפים למצוא הצדקה לעריצותם. אי לכך, קראו בשם חוקים לתקנותיהם, שמטרתם לקבוע את האנשים שברצונם לערוץ, ואת שעת הכושר שבחרו להם לחפצם זה קוראים בשם משפט... ועוד ירהיבו לדבר גבוהה על חינוכו של המשפט הזה.”

טולסטוי

”במשפט לכל הפחות, יש כללים קודמים, ואף אם לעיתים הם מעורפלים וגמישים, יש בהם מידה רבה של אובייקטיביות. הצדק, לעומת זאת, הוא שדה פרוץ, שכל אחד הולך בו בכיוון שנראה לו, בעיניים סובייקטיביות, בלא סימני דרך ובלא תמרורים”

שופט בית המשפט העליון בדימוס, הפרופ' יצחק זמיר*

*בתוך: הצדק כ"שדה פרוץ": מעמד המוסריות בעיני בית-המשפט העליון מאת פרופ' דני סטנמן

שרון

ראיון עם שרון אלכסנדר

ספר לי בכמה מילים על הדמות שלך

צ'רלס הוא אדם לבן ועשיר. הוא מסתבך בקשר מורכב וארוך עם נערת ליווי שחורה. חילוקי דעות קשים בניהם לגבי דברים שהוא הבטיח לה מתגלגלים לילה אחד בבית מלון לעימות חריף בניהם שלאחריו היא מגישה נגדו תלונה במשטרה על כך שלטענתה הוא אנס אותה. צ'רלס הוא לא אדם בלתי מוסרי והוא מתייסר עם עצמו ואמונתו בחפות שלו, הולכת ומתערערת. היה לי חשוב במהלך העבודה שצ'רלס יעורר אמפתיה למרות שלכאורה, מעשיו אינם כשרים.

האם יש משהו משרון אלכסנדר בדמות של צ'רלס?

כן. לשחקן שמגלם את צ'רלס קוראים שרון אלכסנדר

האם קיימת גזענות בישראל?

כן. האמירה "כי בנו בחרת מכל העמים" היא אמירה גזענית

האם לדעתך הצגה כזו יכולה ליצור שינוי? האם אתה רואה שליחות

בתפקידך כשחקן?

שליחות זו מילה גדולה שקשה לי להתחבר אליה. אני לא מרגיש שהשליחות שלי יותר גדולה משל נער שליחויות בסופר מרקט. תפקידי הוא לספק את הסחורה ולרתק את הקהל ועל ידי כך לסגור את האובר דראפט. ואם צריך על הדרך להגיד גם אמירה בעלת משמעות ערכית,

אין לי התנגדות. ברור שיש יותר סיפוק בלהביא לאנשים מזון בריא ומעורר מחשבה מאשר גאנק פוד שרק מרעיל ומנוון אותם.

האם נתקלת במקרה של גזענות כלפיך?

אני אדם בהיר בעל עיניים כחולות. אני מניח שזה השפיע על ליהוקי לתפקיד. כנראה הרבה יותר קל לתפוס אנשים שנראים כמוני כגזענים. למרות שבמחזה אין אזכור לגבי צבע העיניים.

האם אי פעם חשת תחושות גזעניות כלפי אחר?

כשהייתי בן שש עשרה ניסיתי להיות גזעני ויום אחד הערתי הערה פוגענית כלפי תלמיד בבית הספר. זו הייתה הערה מעליבה שהתייחסה למוצאו. לצערי לא ידעתי שהבחור הזה היה אלוף הארץ לנוער באגרוף. כשהתעוררתי בבית חולים עם אף מרוסק וצלעות שבורות הבנתי שגזענות זה דבר לא טוב.

איזה כלים תיתן/ אתה נותן לילדים שלך להתמודד עם גזענות?

אני מספר להם את הסיפור על אלוף הנוער לאגרוף

אסתר

ראיון עם אסתר רדא

האם נתקלת במקרה של גזענות כלפיך?

עליתי לאוטובוס בתקופה שהיה זעם גדול נגד הפליטים, ומישהי נופפה לי עם שטר כסף באוטובוס ואמרה לי "בשביל זה באת לפה? בשביל זה?" הייתי בשוק. לא הגבתי. האמת שגם לא חשבתי שאם אגיד משהו זה ישנה משהו אצלה. להיכנס לויכוח כעסני ממש לא עניין אותי באותו הרגע.

איזה כלים תיתני לילדים שלך להתמודד עם גזענות?

אני אלמד אותם קודם כל לקבל את עצמם. כך יהיה להם הרבה יותר קל לקבל אחרים. לכולם יש יתרונות וחסרונות. וזה שהם משויכים לקבוצה מסוימת לא אומר שהם משוכפלים. כל אחד הוא אינדיבידואל.

ספרי לי קצת על הדמות שלך

סוזן היא מתמחה במשרד עו"ד של שני שותפים. אחד שחור ואחד לבן. היא מוכשרת, דעתנית, ויש לה חוש צדק מאוד מפותח.

האם יש משהו מאסתר בדמות של סוזן?

אולי כשהייתי צעירה יותר היה בי רצון והאמונה שאני יכולה לשנות את העולם. שהטוב תמיד ינצח. אבל אז מתבגרים. מה שכן, אפשר לומר ששתינו מאוד דעתניות.

האם קיימת גזענות בישראל?

(בחיוך) מה פתאום! אם מישהו רוצה להרגיש שווה שיגיע לארץ. ברור שיש. אבל זו מחלה שיש אותה בכל העולם ולא ספציפית בארץ. פשוט בארץ אין "פוליטיקלי קורקט" ואף אחד לא מפחד להגיד מה הוא חושב. אף אחד גם לא נענש פה על גזענות. לא משפטית ולא חברתית.

האם לדעתך הצגה כזו יכולה ליצור שינוי? האם את רואה שליחות בתפקידך כשחקנית?

אני חושבת שההצגה יכולה לפתוח להרבה אנשים את הראש. שינוי תלוי ברמת הפתיחות של הקהל. אני שמחה שאני משתתפת בהצגה עם מסר. זה הרבה יותר מעניין מלעשות הצגה סתמית ונדושה שכבר עשו מיליון פעם.

נצנת

ראיון עם נצנת מקונן

ספרי לי קצת על הדמות שלך

סוזן היא בחורה צעירה, עצמאית ומאוד דעתנית. יש לה הרבה עקרונות שהם העוגנים שלה להתמודד עם העולם.

האם יש משהו מנצנת בדמות של סוזן?

הדעתנות, רדיפת הצדק בכל מחיר, העקשנות שלה, ולפעמים גם החתירה העיוורת אחר העקרונות.

האם יש גזענות בארץ?

יש גזענות בכל מקום. המקום הטהור היחיד שאין בו גזענות הוא גן ילדים. גזענות זו תכונה נרכשת ואנו מתחילים להכניס לתבניות, למגירות על מנת לעשות 'סדר בדברים'. בתקופה הפוסט המודרנית הזאת קשה להגדיר ז'אנר, כיום היפ הופ משתלב עם אופרה למשל. מה שמדהים הוא שהעולם יכול להעתיק מהאמנות את הערבוב הזה, שמייצר יצורי כלאיים. מטרת האנושות והאבולוציה היא כל הזמן להתפתח, והערבוב הזה הוא עוד התפתחות בתהליך.

האם לדעתך הצגה כזו יכולה ליצור שינוי? האם את רואה שליחות

בתפקידך כשחקנית?

שחקן הוא תמיד שליח. המחזה "גזע" שם על השולחן נושאים בוערים, כמעט כמו לדבר על פורנו. מה שיקרה תלוי בדיאלוג עם הקהל. הדיאלוג

תמיד משתנה, ולפי התגובות של הקהל את מבינה את השיח. אם ההצגה תהיה חשובה? את זה אדע בפגישה עם הקהל.

האם נתקלת במקרה של גזענות כלפיך?

אני אלך על הזיכרון הראשון שלי. הגעתי לארץ בגיל 6.5 ועליתי לכיתה א'. המורה שולה לימדה אותנו חשבון. כשהתקשיתי היא ליטפה לי את הראש ואמרה "חמודה, הכל בסדר, לשחורים קשה ללמוד חשבון". אבא שלי אמר לי- תעמדי על הרגליים ותרימי את הראש, זאת לא תהיה הפעם האחרונה. שם הבנתי שאני שונה.

האם אי פעם חשת תחושות גזעניות כלפי אדם/ קבוצה אחרת?

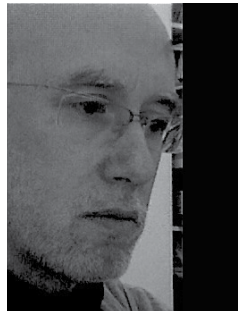
אני לא גזענית. אני לא חושבת שגזע אחד טוב יותר מאחר. אני חושבת בלחפש את הסדר ולהכניס אנשים לתבניות. זה כמעט בלתי נמנע. שלום, בן כמה אתה? מאיפה? מה אתה עושה בחיים? שאלות של תבניות.

אלו כלים תתני לילדיך להתמודד עם גזענות, בעקבות הניסיון שלך?

הייתי עושה כמו שאבא שלי עשה. כשיום אחד ברחוב צעקו לו "כושי, כושי" הוא הסתובב ואמר: "נכון, אני כושי". זה אומר הכל. זה אומר להתייחס בהומור, לא לקחת שום דבר בריצינות ולחיות את החיים. אני זוכרת שאני שחורה רק כשאומרים לי את זה.

יוסף (ג'ו) אל-דרור
מתרגם

משה נאור
במאי

שחקן, מחזאי, מערכונאי, במאי ומתרגם.

בוגר הסטודיו למשחק בהדרכת ניסן נתיב בתל אביב (1986).

כתב בעיתונים: **דבר** (מוסף סטירי-דבר אחר), **העיר** (השער האחורי) ועוד. כתב מערכונים. תרגם את הספר **החלל הריק** מאת פיטר ברוק (עם איתן בלום). כתב תסריטים לטלוויזיה: **החמישייה הקאמרית, איך זה עובד באמת, גרגר על הריס** ועוד. כתב מערכונים למוני ובר אבא ועוד.

מתרגומיו: **כולם היו בני**, מאת ארתור מילר תיאטרון חיפה בשיתוף תיאטרון הקאמרי; **גזע**, מאת דיוויד מאמט בתיאטרון חיפה; **סימפטיקה**, מאת סם שפארד בתיאטרון חיפה; **מחכים לגודו**, מאת סמואל בקט בתיאטרון הבימה. (זכה בפרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום 2003); **משחק נישואין**, מאת אדוארד אולבי באנסמבל הרצל'ה; **אמבטיה, מיטה, פארק**, מאת ניל לביט בתיאטרון הבימה; **רומנטיקה**, מאת דייוויד מאמט בתיאטרון הבימה; **מאכניל**, מאת סופי טרדוול בתיאטרון החאן; **השחקן**, מאת אנטון צ'כוב בתיאטרון הבימה; **ארוחה עם אידיוט**, מאת פרנסיס וובר בתיאטרון הבימה; **מונוגמיה**, מאת סטלה פילי בתיאטרון הבימה.

שירת בתיאטרון צה"ל ובלהקה צבאית. בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב (1997). לאחר לימודיו הצטרף לתיאטרון הבימה והשתתף כשחקן בהצגות: **לב טוב, חזרה גנרלית, יוליוס קיסר, הבחורים בדלת ממול, כריש פטיש, מבצע אנטבה-המחזמר**.

בין ההצגות שביים: בתיאטרון הקאמרי: **שמנה, הכתובה**. בתיאטרון הבימה: **מנדיק**. בתיאטרון ארצי למוער: **המסע של אולי יולי**. בתיאטרון חיפה: **משפחת ישראל, סוחרי גומי, הצמא והרעב, המקום ממנו באתי, ימי שלישי עם מורי, אנשים קשים**. כתב וביים בצוותא את **פחד קהל**. עם בוגרי ניסן נתיב ירושלים את **ערס פואטי**. עם בוגרי ניסן נתיב תל-אביב את **מחזמר**. בתיאטרון אורנה פורת את **הלילה הזה**. בתיאטרונטו 2006 את **תום - כמה סיבות לחיות. שמו הולך לפניו** (זוכת פרס התיאטרון 2008). **ימי שלישי עם מורי, כולם היו בני** בהפקה משותפת של תיאטרון חיפה והתיאטרון הקאמרי (זוכת פרס ההצגה המתורגמת 2011). משמש כמנהל אמנותי של תיאטרון חיפה מתחילת 2008.

חני ורדי עיצוב תאורה

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב במגמה לעיצוב תאורה.

עיצבה תאורה לכל התיאטרונים בארץ, למופעי מחול, פסטיבלים ובתי ספר למשחק. חברה בוועדה האמנותית של פסטיבל עכו לתיאטרון אחר (2008 - 2005). זכתה בפרס עיצוב תאורה להצגות ילדים לשנת 2007 על ההצגה **אוזו ומוזו מכפר קקרוזו** המדיאטק חולון, ולשנת 2011 על ההצגה **הברווזון המכוער**, תיאטרון אורנה פורת, שתיהן בבימויו של ישראל גוריון.

בין עבודות העיצוב האחרונות שלה: תיאטרון חיפה: **סיפור פשוט, יוליסס על בקבוקים, תש"ח, איזראל ז'ורנל, אמנות, שמו הולך לפניו** (בשיתוף הקאמרי), **כולם היו בני** (בשיתוף הקאמרי). תיאטרון הקאמרי: **הנפש הטובה מסצ'ואן, עד לא ידע**. המדיאטק חולון: **הקץ של העץ, לב של מלך**. תיאטרון צוותא: **שירת העצבים, ליזי**. פסטיבל "הרמת מסך", סוזן דלל. פסטיבל "אינטימה דאנס", תיאטרון תמונע. **מלח מים**, הזירה הבינתחומית, זוכה פסטיבל עכו 2011. **התקפת לב**, אנסמבל ציפורל

רועי ירקוני מוזיקה

מלחין, מפיק מוסיקלי ופסנתרן. מייסד וחבר ההרכב פאניק אנסמבל, קלידן בהרכב נקמת הטרקטור, ובעבר בלהקות Ahvaki ו-Thin Lips.

יוצר ומעבד מוסיקה להצגות, מחול, קולנוע וטלוויזיה.

יצר מוסיקה להצגות: תיאטרון חיפה: **תש"ח**. תיאטרון החאן: **גן הדובדבנים, שלוש נשים מחכות, משחית הסכינים הסיני, זהו אדם**. פסטיבל עכו: **הדרך לעין חרוד**. פותחים מסך, בית לסין: **בשדור חי**. תיאטרון תמונע: **משחקי חברה, ביחד**. פסטיבל הבובות חולון: **המסע אל האי אולי**. מדיטק חולון: **דודי שמחה**. פסטיבל חיפה: **אגדת טבע**. פסטיבל בת ים: **המעבדה של גברת סטראגה**. ניסן נתיב: **עד אין ירח ועוד**. כמו כן שימש כמרצה בקורס מוסיקה בתיאטרון בסמינר הקיבוצים. יצר מוסיקה למחול **אנו** (נעה דר, הרמת מסך), **Unter den linden** (עירד מצליח, הרמת מסך), **בגובה דשא** (עירד מצליח, תיאטרון תמונע), **רעב** (מיכל הרמן, הרמת מסך), **החתונה** (מיכל הרמן, הזירה הבינתחומית), **תינשמת** (מיכל הרמן, תיאטרון קליפה) ומופעי מחול משותפים **לחבר ולפרק תצורה** (רונית זין, אינטימידנס), **ומרק אהבה** (איריס ארז ודיליט, פסטיבל ישראל). יצר מוסיקה לסרט הקצר **"טופו"**, לסרט הדוקומנטרי **"מבצע נפתלי"**, הפיק ותזמר את המוסיקה לסרט הקולנוע **"חמש שעות מפאריז"**, תזמורים לסרט הקולנוע **"בוקר טוב אדון פידלמן"**, וכיום עובד על הלחנת פסקול סרט הקולנוע **"פנסיין פראקט"**. כמו כן יצר קטעי מוסיקה לסדרה **"אלנבי"** (ערוץ 10).

יצר מוסיקה לאפליקציית Talking Friends – IPAD ולבובות משחק של דמויות האפליקציה. שימש כנגן ומפיק מוסיקלי שותף בסדרות **"בטיפול"**, **"להוציא את הכלב"**, **"תמרות עשן"**, סרט הקולנוע **"איזה מקום נפלא"**, באלבום **"בללי, רביץ, רביקוביץ"** ועוד. כיום עובד על מופע המשלב IPAD עם כלי מיתר ונשיפה ווידאוארט בחסות מינהל התרבות.

ערן עצמון מעצב תפאורה

בוגר מסלול עיצוב במה בסמינר הקיבוצים, 2006.
בין עבודותיו: בתיאטרון חיפה: עץ אחרון בירושלים, הר אדוני.
בתיאטרון הבימה: רעל ותחרה, כמעט נורמאלי, אם יש גן עדן,
ארוחה עם אידיט, בראבו, לילה במאי. בתיאטרון הקאמרי:
סאלח שבת, מנהל הבית, ריצרד השני, ריצרד השלישי.
בתיאטרון בית ליסין: ברדווי פינת פרישמן, ראודה, אקווס,
הבנאליות של האהבה, חלום של לילה בליל קיץ, משחק
ילדים, מראה מעל הגשר, שידלה, אביב מתעורר, אחים
בדם, מנדרגולה, שלוש ושלוש וריאציות, משאלה אחת
ימינה, סוסים על כביש גהה. בתיאטרון באר שבע: פיאף,
נורה. בתיאטרון הספריה: נדנדה בשניים, השגחה עליונה,
בדלתיים סגורות. בתיאטרון תמונע: רומיאו ויוליה, במדיטק;
בגדי המלך החדשים, מפצח האגוזים, אורה הכפולה, הקוסם
מארץ עוץ. פסטיבל עכו 2008: מתחם התפודים (זוכת פרס
עיצוב תפאורה). בתיאטרון ערבי-עברי: נשים זרות. בתיאטרון
אורנה פורת: הרפתקה בקרקס (זוכת פרס עיצוב תפאורה
בפסטיבל חיפה). בתיאטרוננו 2006: קפוצ'ינו ברמאללה.

אורן דר מעצב תלבושות

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטיליסט ומעצב תלבושות
לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. עבודותיו בתיאטרון: תיאטרון
חיפה: בנות עובדות, הדודה של מנש, כולם היו בני (בשיתוף
הקאמרי), ימי שלישי עם מורי (בשיתוף הקאמרי), אמנות,
משהו למות בשבילי. תיאטרון הבימה: החותנת, לרקוד ולעוף,
משוגעת, אסיר בקומה ה-14, קיזוז. התיאטרון הקאמרי: יום
במותה של ג'ו, פרק ב', ציפור שחורה, לילה לא שקט. תיאטרון
בית-ליסין: הירשת, תה, דולפינים, האגם המזוהב, סופ"ש עם
תום, מי מפחד מוירג'ינה וולף, אהבה זה לא הכל. תיאטרון
הספריה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה הקצר
ביותר, ענבי זעם. תיאטרון באר-שבע: איך למדתי לנהוג, לא
כולל שינה, מהומוה רבה, הרוזן ממונטה כריסטו (על עבודה
זו היה מועמד לפרס על עיצוב תלבושות).
בקולנוע: הבועה, פרויקט וידאו דאנס בת-שבע.
בטלוויזיה: על קצות האצבעות.
בין עבודותיו בפרסום: קסטרו, פלאפון, בנק לאומי, אורנג',
גוטקס. כמו כן עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בחו"ל
(רוסיה, סין ותורכיה)

ההתאמה

רמי הויברגר
ג'ק לוסון

נורמן עיסא
הנרי בראון

יליד תל אביב. בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב. תיאטרון חיפה: **אמנות**. תיאטרון הקאמרי: **המלט, מקבת, גם הוא באצילים, תעתועון, מיס ג'ולי, יחסים מסוכנים, ענבי זעם**. תיאטרון באר שבע: **קיץ ועשן**. בית לסין: **חמץ, שבעה**. צוותא: **שתי טיפות מים**. תיאטרון הבימה: **קן הקוקיה, מחכים לגודו, קופסא שחורה, מלחמה, תקופת הסתגלות, אנה קרנינה, ארוחה עם אדיוט**. ביים ושיחק בתיאטרון הבימה: **תמונות מחיי נישואים, אלינג (בימוי), השחק, מונגמיה**. קולנוע: **שלג באוגוסט, רשימת שינדלר, שחקנים, כלבים לא נובחים ברחוק, מתנה משמיים, מכתבים מאמריקה**. טלוויזיה: **שותף להקמת החמישיה הקאמרית, מבצע סבתא, הבורגנים, בטיפול, לצאת עם הכלב, חיים אחרים, ילדי ראש הממשלה, הבורר**. פרסים: **פרס התיאטרונטו מס' 1 על ההצגה תעתועון, שחקן מצטיין תיאטרון הקאמרי (1992), פרס פינקל על התפקיד מק'מרפי בהצגה קן הקוקיה (2000), איש השנה בתיאטרון (2003), פרס רוזנבלום (2009)**. חבר בהנהלת הסטודיו של ניסן נתיב. שותף להקמת "פסטיבל בשקל" - פסטיבל מוזיקה בהתנדבות בעיירות הפיתוח והפריפריה.

בוגר בית ספר הגבוה לאומנויות הבמה בית-צבי (1992). בין עבודותיו בתיאטרון חיפה: **מרחב מוגן, אותלו, החתונה האחרונה, המלט, רומיאו ויוליה, אימפרו, נירברג, נשף מסיכות, יתוש בראש, אמנות המשחק, מאדליין, משפחת ישראל, אב-הבית, המכוער, הדודה של מנש, מי דואג לילד, אמנות**. שיחק בתיאטרון באר שבע: **המתחזה, סיד, חלום ליל קיץ**. בתיאטרון הערבי חיפה: **מותו של אנריקס, ירח רחץ פניך**. בתיאטרון יפו: **היתומים של יפו, געגועים**. בתיאטרון הקאמרי: **רצח, השיבה לחיפה**. השתתף בהצגת יחיד **ערבים וקדים**, שזיכתה אותו בציון לשבח בפסטיבל תיאטרונטו 2005. כתב יחד עם יואב בר-לב את **אח אח בום טראח** אשר אותה ביים במסגרת פסטיבל הצגות ילדים בחיפה ועבורה זכה בפרס במאי מצטיין. שיחק בטלוויזיה בערוץ הילדים בסדרה **החולמים**. שיחק בקולנוע: **שחקנים, הכלה הסורית, אחותי היפה**. מככב בסדרת הטלוויזיה עטורת הפרסים **עבודה ערבית** עונה ראשונה, שניה שלישית ורביעית. עבודותיו כבמאי: בתיאטרון אל-סראיי: **רעולים** (שעבורה זכה כבמאי השנה במגזר הערבי לשנת 2006). בתיאטרון חיפה: **רובין הוד**. בתאטרונלה: **טולי בלבולי**. במסגרת

שרון אלכסנדר צ'ארלס סטריקלנד

בוגר בית הספר לאמנות הבמה בית צבי. שיחק ביותר משלושים סרטים באורך מלא ביניהם: **פצעי בגרות**, 80, **אחד משלנו**, **החיים על פי אגפא**, **חסד מופלא**, **סיפורי תל אביב**, **לילה לבן**, **גמר גביע**, **פיתוי** ועוד רבים. בין תפקידיו בטלוויזיה: **מיכאלה**, **טלנובלה בע"מ**, **האלופה**, **מסכים**, **שבתות וחגים**, **החממה**, **אחת אפס אפס**, **החצויה**, **החולמים**, **בובות**, **ילדי ראש הממשלה** ועוד סדרות רבות. כתב ושיחק במשך שנתיים בסדרת האינטרנט ובמיזם החברתי **חייו הנפלאים של הסלב**.

בהצגות תאטרון שיחק בתיאטרון חיפה: **המכוער**. בבית לסין: **סינית אני מדברת אליך**. תאטרון הקאמרי: **אלמה**. בשנת 2000 הקים עם עוד קבוצת שחקנים את איגוד שחקני המסך (שחם) וזכה בוועד המנהל כשנתיים. בין השנים 1995-2003 הקים וניהל את בית הספר למשחק מצולם. כמו כן לימד חמש שנים בחוג לקולנוע באוניברסיטת תל אביב. כיום מלמד משחק מול מצלמה בבית צבי ובאקדמיה לאמנות המופע בתל אביב. ב-2012 הפיק כתב ומשחק בהצגה **החמור והשומנונות** בתיאטרון הסמטה. זוכה פעמיים בפרס **אופיר** (האוסקר הישראלי) על תפקידיו באחד משלנו ובחיים על פי אגפא.

פסטיבל מחזאות ערבית בעברית: **המסכה**. זוכת פרס ההצגה הטובה בתיאטרונטו 2007: **פשוטה**.

בתיאטרון ערבי עברי בשיתוף ת. הבימה **אלף לילה ולילה**. **גלגולי גלגמש**, שזכתה בפרס ההצגה הטובה ביותר, הבימוי הטוב ביותר בפסטיבל חיפה להצגות ילדים 2009. זכה בפרס שחקן מצטיין בתיאטרון חיפה לשנת 2002. יזם וניהל אמנותית במשך שלוש שנים של פסטיבל יפו הבינלאומי להצגות ילדים בתיאטרון יפו.

הצגת הילדים **החופש לזוז** (זכתה בפרס ההצגה הטובה ביותר בפסטיבל הצגות ילדים חיפה 2011) **עניים** - קולאז' בעקבות שיריו של מחמוד דרוויש בתיאטרון יפו בשיתוף תיאטרון אלמינא. לאחרונה יזם את הקמתו של **תיאטרון אלמינא** - בית ליוצרים בנמל יפו - שם ביים את: **האוצר - הצגה שטה, שו...שוז, צעצוע בריבוע, העששית הקטנה**.

בשנת 2012 נבחר לאיש השנה בתרבות של חיפה והקריות וכן זכה בפרס **התיאטרון הישראלי** כשחקן המשנה הטוב ביותר בהצגה **אמנות** של תיאטרון חיפה, בה משחק בימים אלו.

ההתחלה

אסתר רדא
סוזן

זמרת, יוצרת ושחקנית.

את הנסיון הראשון שלה כזמרת חוותה **במקהלת הילדים** של שלמה גרוניך ולאחר מכן בלהקה צבאית. עם שחרורה מצה"ל לוחקה לתפקיד במחזמר **הלהקה** אשר זיכה אותה בתואר תגלית השנה של הבימה לשנת 2007. בשנה האחרונה שיחקה בשתי סדרות טלוויזיה עטורות שבחים: **המיוחדת** ו- **ניו יורק**. כתבה והלחינה את החומרים לאלבום הבכורה שלה, כולו בשפה האנגלית. בחודשים הקרובים, לצד סיום הקלטות החומרים לאלבום המלא, תצא לסיבוב הופעות ראשון באירופה במהלכו תופיע בכמה מהפסטיבלים המרכזיים בעולם.

נולדה בישראל למשפחה של יוצאי אתיופיה.

נצנת מקונן
סוזן

בוגרת לימודי משחק בסמינר הקיבוצים 2009-2012. בוגרת האקדמיה למחול של "נדן בומר" וקורס בברודוויי דאנס סנטר בניו יורק. בוגרת תאטרון צה"ל. בארבע השנים האחרונות מלמדת היפ הופ וריקודי זוגות לטיניים וקלאסיים בסטודיו "emotion".

בתיאטרון בתפקידים ראשיים: בתיאטרון חיפה: **איש חסיד היה** (בשיתוף הבימה), בתיאטרון צה"ל: **קליאופטרה, מערכונים מהחמישייה הקאמרית ומערכונים ממחזותיו של חנוך לוין**. בתיאטרון הארצי לנוער: **נצנת** (הצגת יחיד). מחזות זמר: High School Musical. סמינר הקיבוצים בתפקידים ראשיים: **שלוש אחיות-אירינה, הומאז'-ג'וזפין** בקר, **בית הבובות-נורה, בית ברנרדה אלבה-מריה חוספה, העלמה יוליה, החולה המדומה-טואנט**. תפקידים בטלוויזיה: **תנוחי**

זוכת 3 תחרויות מלגות בסמינר הקיבוצים (2011-2012)- מונולוגים (מתוך המחזה: **כולם רוצים לחיות** של חנוך לוין) (**הנפטר מתפרע-ניסים אלוני, בשפל-גורקי**).

זוכת 2 תחרויות שירה 2012 במסגרת קרן מלגות "הצ'זטרון" וקרן המלגות ערב שירה "אוהלה הלוי".

זוכת מלגות של "קרן שרת" 2011 מונולוגים (מתוך המחזה **העלמה יוליה** של אוגוסט סטינסברג).

שירים מן ההצגה

Big Bill Broonzy - I Got Up One Morning Blues

Big Bill Broonzy - Big Bills Guitar Blues

Big Bill Broonzy - Black Brown & White

דירקטוריון תיאטרון חיפה | יו"ר: ישראל סביון

חדווה אלמוג - מ"מ ראש העיר
עו"ד אורי גרינברגר
רו"ח שאול ד'אנג'לי
ירון פיינטוך
פרופ' גבי ימין
עדנה זרצקי
אביבה שש

יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב

ועדת ביקורת רו"ח אילן פרוינד - יו"ר, רו"ח אירנה בן יקר

מנכ"ל ניצה בן צבי

מנהל אמנותי משה נאור

שחקני תיאטרון חיפה

יוסף אבו ורדה, אלברט אילוז, יואב בר לב, נורמן עיסא, רוברטו פולק, סלים דאו לאורה ריבלין, דיוויד בילנקה, עמי סמולרצ'יק, אוהד קנולר, זהר שטראוס, נעמה שפירא, יגאל מזרחי, נצנת מקונן, נדיה קוצ'ר, רמי הויברגר, שרון אלכסנדר, משה איבגי, הלנה ירלובה, חליפה נאטור, אסתר רדא, יונתן שוורץ, איצ'ו אביטל, יורם יוספברג, אסף סולומון, נעמי פרומוביץ-פנקס, יולי סקר, אביגיל אריאלי, נעמה שטרית, שרון צור, מוטי לוגסי, אורי אומנותי, שרון שמש, יובל סטוניס, רענן פז, דנה דוניץ, שרון פרידמן, שרון בורשטיין, גדעונה רז

"החיפאית"

קרן אור, סיון הכוכבי, מעיין ויסברג, רביע חורי, רותם לוי-וגה, אסיה נייפלד, רון ריכטר, ארז לבין, הילה ספורטס.

עוזרת מנהל אמנותי יואלית אליכין

מנהלת שיווק מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית גילת סלע

תקשורת שיווקית ותוכן עדי רונן

דוברות ויחסי ציבור רחל וילנר

מנהל טכני עופר טל

מנהל הפקות דור שלום

קב"ט שושני מרקוביץ'

הנהלת חשבונות מרינה גנדין

תפעול במה

שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, רומן אורין, דימיטרי סקרינקו

סאונד ניסים טוויטו, גיא וילנסקי

חשמל ותאורה

גנדי דבורקין, איתי פרלמן-נסיך, חואן כהן, יוסי זוהר

הלבשה לובה גלפרין

מתפרה סרגיי קאשין

איפור לודה גולדברג

אביזרים ענת זמיר

מנהלת הצגה הילה טואף

ניקיון ואחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדרנקו

שירות לקוחות ומנזרים

יובל יאירי - אחראי מחלקת שירות לקוחות
רמי אלקסלסי - אחראי מחלקת מנזרים
אלי בלואוס - אחראי משמרת

אינה שניצר, ענבל שחר, גל קורנר, אוראל כץ, דורית אשכנזי,
אסי נחום, אורלי קוטיק, אלן מגריאן, דורון כוכבי, דרור ארד, יוגב
פודחרני, שירן משיח, אתל בר אור, מתן טושק, שרית שמש, מורן
גרנט, מיטל טובל, ראובן סמל, ירדן עטיה, עדן אסולין, רייצ'ל
ז'אן, רעות זורע, שירן משיח, שלומי שאלתיאל, אושרת כהן

דיילים

אדווה בריימוק, אסף ברנשטוק, מורן גרנט, שרון סער, מאיר
ברנובסקי, רעות שטרנברג, זוהר סלמן, שמואל לונדון, אלמוג
קדושים, אביטל פרימט, סיון מגן, נעמה ניסן, איילה גושן, סיגל
ונצובסקי, אליס קורניק, איילון אסולין, גיל לאופר, נטע וייסמן,
אנה אסטרך, רותם פז אבירן קצב, יובל אבני, מור סביון, דיוויה
שרמה, נועם קורן, יהונתן ברוצן, ליפז גלזר, אנה בנישו, אדר
בר דוד.

For RACE program, Haifa

By David Mamet

I grew up in a small Jewish neighborhood on the south side of Chicago. It was sandwiched between a large black neighborhood on the West, and a Catholic neighborhood on the South.

We all met in the Public Schools and got along rather well, but there were racial incidents after school, some involving sticks, and some accompanied by the epithet, "Christ Killers."

My grandparents were Ashkenazi Jews. On my father's side they came from the Pale of Settlement, and escaped one step ahead of Petliura. My grandmother told us stories of the Cossacks, and of hiding her little brothers from the Tsars recruiting officers. Not so long ago.

I am currently reading Shmuel Katz's magnificent two-volume biography of Jabotinsky, and have just finished *The Revolt* by Begin. The War of Independence has figured very much in my thinking and in my work for many years. I wrote and directed *Homicide*, 1989, a film about American gunrunners to that war,

and a contemporary Jewish Cop; I cite also *Passover*, a book with drawings, about a Grandmother talking to her American grandchild about the War; *The Handle & The Hold*, a novella, about to come out, part of *Three War Stories*, about an ex-USAF flyer, liberating bombers from the Air Force to fly to Palestine, and the list, as I consider it, grows longer. I wrote, for Disney, a film about *The Diary Of Anne Frank*. I hate *The Diary Of Anne Frank*. It, to me, is yet another celebration of the murder of Jews: I love Lucy with Nazis. My script concerns a young American girl, asked to write a book report about the Diary, and her discovery of race. We Jews are, of course, a People, rather than a race, and so, our particular situation is different from that of American Blacks. But their struggle has always interested me. It's unusual and informative, not so much the struggle against oppression (these elements are rather universal) but in that against self-loathing, from which I, and if I may, we Diaspora Jews, have a lot to learn.

RACE

By David Mamet

Three attorneys from a very successful law firm are called to handle a new case: they're asked to defend Charles Strickland, wealthy and well known person, who's being accused of raping a young Afro-American woman. Strickland, an extremely powerful and influential man, believes that he deserves to receive the justice that he pays for. While dealing with the question of Strickland's guilt, the thrilling play leads to a profound discussion of topics such as discrimination, paranoia, collective conscience, repentance and shame.

Translated by Yosef El-Dror | **Directed by** Moshe Naor

Scenery Eran Atzmon | **Costumes Design** Oren Dar

Lighting Hanni Vardi | **Music** Roy Yarkoni

Cast Rami Hoyberger, Norman Issa, Sharon Alexander, Ester Rada/Netsanet Mekonnen

Assistant Director Hadasa Kadosh

Performance Manager Yoelit Elyachin, Maayan Lazar

Stage Manager Ofer Tal

Technical Team Shmuel Michaelov (Production manager)

Roman Urin, Dimitri sakrinka

Sound Nissim Touitou, Guy Vilensky

Lighting Operators

Genadi Dvorkin, Itai Perlman Nasich, Yossi Zohar

Wardrobe Luba Galperin | **Props** Anat Zamir

Makeup & Wigs Luda Goldberg

Sewing Workshop Sergei Kashin

Scenery Production Dudi's Workshop

The programme: Editor and producer Adi Ronen

Designer Shefi (Adler Chomsky & Wershavsky) Grey

Photographer Gerard Allon | Rahash Printing house

First Performance 29/12/2012

Length: One hour and 20 minutes

"Permission granted by Abrams Artists Agency, 275 Seventh Ave./ 26th Floor, New York, NY 10001. All inquires concerning rights to the play shall be addressed to the above."

Original Broadway production produced by: Jeffrey Richards, Jerry Frankel, Jam Theatrical, JK Productions, Peggy Hill & Nicholas Quinn Rosenkranz, Scott M. Delman, Terry Allen Kramer/James L. Nederlander, Swinsky Deitch, Bat-Berry Productions, Ronald Frankel, James Fuld Jr., Kathleen K. Johnson, Terry Schunk, The Weinstein Company, Marc Frankel, Jay & Cindy Gutterman/Stewart Mercer

הביקורות משבחות:

"נאור יצר הפקה קצבית, אינטליגנטית... ליהוק שיוצר רובד חדש ומגרה של מתח בין גזע... רמי הויברגר מצטיין בעיבוד פרובוקטיבי למחזה של מאמט, שישאיר אתכם עם הרבה חומר למחשבה בדרך הביתה... הצגה מהנה ביותר, אפילו מבריקה..."

★★★★ ידיעות אחרונות

"הצגה טובה מאד. שחקנים מצוינים. משה נאור ביים את ההצגה כשיג ושיח קולח בקצב מהיר... רמי הויברגר שוצף וחד... אסתר רדא המיטיבה לנוע בין היתממות להתנשאות... נורמן עיסא אנרגטי ותקיף... שרון אלכסנדר מדויק מאוד..."

הבמה

"נאור העמיד הצגה קצבית המעניקה לקהל 80 דקות מהנות ומעוררות מחשבה. תרגומו של אל דרור מביא את השפה המאמטית במיטבה עם כל השנינות, העוקצנות והחלקלקות. החוליה החזקה של ההצגה היא ללא ספק הליהוק. ארבעת השחקנים נושאים על כתפיהם את ההצגה בהצלחה רבה... הצגה טובה וקולחת".

כלכליסט

"ההצגה 'גזע' יוצאת מן הכלל. המחזה כתוב טוב מאד, מתורגם מצויין, משוחק נפלא."

עודד בן עמי, ערוץ 2

הצלחות ממשיות:

אמנות | קומדיה עכשווית | מאת יסמינה רזה

איש חסיד היה | המופע הישראלי המצליח בעיבוד חדש ומקורי | מאת דן אלמגור (בשיתוף הבימה)

משהו למות בשבילו | קומדיה סאטירית. עיבוד ל"המתאבד" | מאת ניקולאי ארדמן

איזראל ד'זרנאל | קומדיה קצבית מקורית | מאת רוני סיני

בקרב:

בת המלך | הצגת ילדים עפ"י ביאליק | בבימויה של צביה הוברמן

שיגעון באופרה | קומדיה מאת קן לודביג (בשיתוף הקאמרי)

הם יורים גם בסוסים | עפ"י רומן מאת הוראס מק'קוי (בשיתוף הקאמרי)

**כולם
בתיאטרון
חיפה**

תיאטרון חיפה , תיאטרון יוצר שינוי

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף
The Joseph & Rebecca
Meyerhoff Theatre of Haifa

חניון התיאטרון רח' פבזנר 27
כניסה מרח' בלפור

רח' פבזנר 50, חיפה, מיקוד 33134
טל': 04-8600500 פקס: 04-8600575

www.ht1.co.il

